

De verborgen school

Dan Millman bij Boekerij:

De weg van de vreedzame krijger
Het leven waarvoor je geboren bent
De twaalf poorten naar de ziel
De verborgen school

DAN MILLMAN

DE

VERBORGEN

SCHOOL

Een reis naar spirituele rijkdom

ISBN 978-90-225-8131-5

ISBN 978-94-023-1035-1 (e-book)

NUR 728

Oorspronkelijke titel: *The hidden school*

Vertaling: Cora Brouwer

Omslagontwerp: bij Barbara

Omslagbeeld: Rosan Harmens on Unsplash

Zetwerk: Steven Boland

Auterusfoto: Kristin Hoebermann studio NY

© 2017 Dan Millman

© Nederlandstalige uitgave 2018 Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

Voorwoord	7
DEEL I	
Een boek in de woestijn	9
DEEL II	
De meester van het Taishanwoud	97
DEEL III	
Stenen, wortels, water	213
Nawoord	251
Dankwoord	255

*Voor iedereen die wil leven met vrede in zijn hart
en in de geest van de krijger.*

Geen twee mensen hebben ooit hetzelfde boek gelezen.

EDMUND WILSON

VOORWOORD

*Verhalen en dromen zijn de schaduwwaarheden
die overleven wanneer de kale feiten tot stof en as
zijn vergaan en vergeten zijn.*

NEIL GAIMAN

In 1966, in mijn studententijd, ontmoette ik een mysterieuze monteur die ik Socrates noemde, zoals ik beschreven heb in *De weg van de vreedzame krijger*. Soc vertelde me over een vrouwelijke sjamaan in Hawaï bij wie hij jaren daarvoor had gestudeerd. Hij vertelde me ook over een boek dat hij in de woestijn was kwijtgeraakt en een school die ergens in Azië verborgen lag, maar de details verdwenen al snel in de krochten van mijn geheugen.

Toen ik afstudeerde nam mijn oude mentor afscheid van me met de woorden: ‘Er wordt je nu niets meer voorgekauwd, jongen. Het is tijd om van je ervaringen te leren.’ In de daaropvolgende jaren trouwde ik, werd vader, ging werken als turncoach aan de Stanford Universiteit. Later doceerde ik bewegingsleer aan de faculteit van Oberlin College.

Acht jaar geleden wandelde ik voor het eerst binnen in het tankstation van Soc, dat de hele avond open was. Voor de

oppervlakkige toeschouwer zag mijn leven er net zo goed uit als tijdens mijn studieperiode, toen ik topatleet was. Ik werd echter geplaagd door het gevoel dat ik iets belangrijks miste; het leek alsof het echte leven aan me voorbijging, terwijl ik in de oppervlakkige alledaagsheid een toneelstukje opvoerde. Mijn vrouw en ik waren overeengekomen te gaan scheiden.

Toen kreeg ik een reisbeurs van het college om onderzoek te doen naar gevechtscunst en methodes om lichaam en geest in balans te brengen. Deze kans bracht die herinneringen weer boven en bood de mogelijkheid om op zoek te gaan naar de mensen en plaatsen die Socrates jaren daarvoor had genoemd. Ik kon mijn professionele research combineren met een persoonlijke queeste.

Dit boek verhaalt over een wereldreis. Het begint net na mijn avontuur in Hawaï, beschreven in *De spirituele reis van de vreedzame krijger*, en eindigt net voor het spannende einde van *De weg van de vreedzame krijger*.

Na het einde van de eerste etappe van mijn reis op Hawaï richtte ik mijn blik op Japan. Dat was voordat een toevallige ontdekking alles veranderde, en het bewees de volkswijsheid ‘Wanneer je iets wilt doen, moet je eerst iets anders doen.’

Het begon allemaal op een regenachtige ochtend in september...

DEEL I

Een boek in de woestijn

*Vecht geweldloos voor een betere wereld,
Maar verwacht niet dat het gemakkelijk wordt;
Je pad voert niet over rozen...
Pelgrims van gerechtigheid en vrede
moeten de woestijn verwachten.*

DOM HELDER CAMARA

1

Op een grijze ochtend werd mijn blik door rondgeblazen grijze bladeren door mijn hotelraam op het eiland Oahu naar buiten getrokken. De donkere wolken pasten precies bij mijn stemming terwijl ik losgeslagen tussen en hemel en aarde zweefde, tussen waken en slapen. Mijn zomer op Molokai met Mama Chia was voorbijgevlogen. Ik had nu negen maanden vrij voor ik weer moest gaan lesgeven.

Ik liep over het tapijt, slechts gekleed in een onderbroek, stond stil en keek naar mijn gezicht in de badkamerspiegel. Ik vroeg me af of ik veranderd was. Mijn gespierde lichaam, het resultaat van mijn dagen als turner op de universiteit en recenter werk op Molokai, zag er hetzelfde uit als altijd. Net als mijn gebruinde gezicht, lange kaaklijn en mijn gebruikelijke korte haar dat ik de dag ervoor had laten knippen. Alleen de ogen die me aanstaarden leken anders te zijn. Zou ik op een dag op mijn oude mentor Socrates gaan lijken?

Toen ik een paar dagen daarvoor op Oahu was gearriveerd had ik mijn zevenjarige dochttertje opgebeld. Ze was zeer opgewonden en riep: 'Ik ga net als jij op reis, papa!' Zij en haar moeder gingen voor een paar maanden, of misschien nog langer, naar Texas op familiebezoek.

Ik belde opnieuw naar het nummer dat ze me gegeven had, maar er werd niet opgenomen. Ik ging zitten en schreef een

berichtje op een Ansichtkaart, gelardeerd met x'en en o's, en was me er scherp van bewust hoe ontoereikend die tijdens mijn afwezigheid waren. Ik miste mijn dochter, en de beslissing om al die maanden op reis te gaan was niet lichtvaardig genomen. Ik stopte de Ansichtkaart in een notitieboek met een leren kaft dat ik een paar dagen eerder had gekocht om aantekeningen over mijn reis in bij te houden. Later, op het vliegveld, kon ik de kaart wel posten.

Het was tijd om opnieuw in te pakken. Ik haalde mijn gehavende rugzak uit de kast en legde mijn eigendommen op het bed: twee broeken en T-shirts, ondergoed en sokken, een lichtgewicht jack en een poloshirt voor speciale gelegenheden. Een paar loopschoenen vervolmaakte deze minimalistische garderobe.

Ik pakte het dertig centimeter hoge bronzen samoeraibeeld dat ik aan de kust van Molokai had gevonden; het was een teken dat me op Japan wees, een bestemming waar ik al heel lang naartoe wilde en waar ik misschien inzicht kon krijgen in zenmethodes en bushido, de weg van de krijger. Ik wilde ook op zoek gaan naar de verborgen school, de uitdaging die Socrates me had gegeven. Mijn vlucht naar Japan stond voor de volgende dag gepland. Ik pakte mijn rugzak, stopte mijn notitieboek en de samoerai erin en legde mijn kleren erbovenop. De vage geur van de rijke rode aarde van het Hawaïaanse regenwoud was nog steeds te ruiken.

Een paar minuten later, toen me te binnen schoot hoe gemakkelijk ik de Ansicht zou kunnen vergeten die ik in mijn notitieboek had gestopt, ritste ik de rugzak open. Ik trok aan het boekje in een poging mijn netjes opgevouwen kleren op hun plek te laten, maar er was geen beweging in te krijgen. Geërgerd trok ik nog wat harder. Het boekje kwam los, waarschijnlijk zat het slotje aan de voering vast. Ik hoorde het scheuren van stof, stak mijn hand in de rugzak en voelde een bobbel op de plek waar de voering inderdaad was losgekomen

van het canvas. Toen vond mijn hand een dikke envelop met een korte boodschap van Mama Chia erop:

Socrates vroeg me je deze brief te geven wanneer ik dacht dat je eraan toe was.

Klaar voor wat, dacht ik. Ik zag mijn Hawaïaanse leermeesteres voor me: haar zilvergrijze haar, brede glimlach en forse lichaam in een *muumuu* met bloemenprint. Geïntregeerd maakte ik de envelop open en begon de brief van Socrates te lezen.

Dan, de jeugd kan niet genezen worden behalve door tijd en je manier van kijken. Toen we elkaar voor het eerst ontmoetten, gleden mijn woorden van je af als waterdruppels van een eend. Je was bereid te luisteren, maar je was er nog niet klaar voor te horen. Ik had het gevoel dat je moeilijker met tegenslag om kon gaan omdat je geloofde dat je wijzer was dan je leeftijdgenoten.

Omdat Chia je deze brief heeft gegeven, kijk je nu waarschijnlijk naar het oosten om antwoorden te krijgen. Maar als je als een zoekende naar het oosten gaat en om kruimels van inzicht smeekt, zul je slechts een kleinigheid ontvangen. Ga alleen als je iets waardevols naar de tafel van wijsheid kunt brengen. Dit is geen woordspelletje. Je moet eerst een boek vinden dat ik jaren geleden in de woestijn heb verloren.

Dit moet een van Socrates' geintjes zijn, dacht ik, en ik haalde me zijn pokerface en de glinstering in zijn ogen voor de geest. In plaats van dat ik naar Japan ga, wil hij dat ik in de woestijn een boek ga zoeken? Welke woestijn? Met een diepe zucht las ik verder:

Ik heb het gevoel dat wat ik in dat boek heb geschreven een brug kan slaan tussen dood en wedergeboorte, zelfs een